

Ana Belén Pomar Obis Saragossa (1973)

Llicenciada en Belles Arts (1996)

La gràcia dels monotips és que una gran part del resultat de l'obra es basa en l'atzar. L'atzar, gran aliat en l'art, sempre ha estat present tant en les creacions que pertanyen al gravat com en d'altres. L'artista espera impacient el que li depararà el futur sense saber ben bé què és el que arribarà a obtenir i aquesta és una de les premisses de l'obra de l'Ana Pomar.

Ella mateixa experimenta amb diferents materials esperant quin serà el resultat d'estampar-los directament entintats o a través d'una base on els disposa. No controla el que apareixerà perquè fins que no surt ni ella mateixa ho sap, el que sí controla és potser el tipus de traç, les sensacions que poden provocar els materials i la petjada que deixen en el paper depenent de com els disposi. Però tot i saber aquests petits paràmetres, el joc encara no s'ha acabat.

Formes evocadores, subtils i texturitzades que ens provoquen sensacions agradables i ens fan pensar en quins han estat els objectes que les han provocat. Formes que ens apareixen com estranyes i de manera diferent a com estem acostumats a veure-les, a percebre-les. Els monotips de l'Ana ens fan observar d'una altra manera un altre submón, amb una sensibilitat per un món ocult que ens proporciona unes sensacions diferents dels objectes que observem simplement en la nostra vida diària. Ens fa descobrir coses, coses secretes que ens meravellen i ens fan pensar. En aquest aspecte l'obra de l'Ana ens fascina.

Explica com aconsegueix fer les seves obres, però és cert que els monotips de l'Ana són únics, així mateix la seva manera de voler mostrar-nos-els, la seva manera d'intervenir-los i la seva manera d'aprofitar aquest món sensible per donar-nos grates sensacions.

Amb paraules de l'artista, el seu treball amb monotip se situa entre el gravat i la pintura, ja que ha adaptat la tècnica a la seva manera de treballar, d'una forma molt particular, creativa i lliure. De vegades ho fa amb matriu perduda, i d'altres experimenta, entintant diferents elements naturals o reciclats: fulles, cordes, teles, arpilleres, papers amb textures, cartrons, plomes, puntes, xarxes, plàstics..., que després estampa directament sobre el paper o amb l'ajuda d'un tòrcul.

Així va creant composicions suggerents, atzaroses, que acaba enriquint tot intervenint-hi posteriorment, amb lleugers tocs de color fets amb aquarel·les, o bé aplicant collage

de papers o de fotos i imatges escanejades que integra sàviament i que es confonen amb el gravat, o fins i tot enganxant elements que parlen amb les formes i els colors generats... És d'aquesta manera com va buscant un llenguatge subtil, espontani, on el tractament delicat i precís es mescla amb taques enèrgiques i traços gruixuts, un llenguatge que va teixint-se a mesura que investiga i experimenta, i on la textura, treballada en diferents nivells i veladures, és clau per entendre la seva obra.

Les seves monotípies ens poden recordar els fotogrames surrealistes de Man Ray i László Moholy-Nagy, però lluny de la seva fredor fotogràfica, les seves pintures ens acosten més al *land art*, i al *póvera*, on les empremtes d'elements naturals i reciclats s'entrellacen amb harmonia i bellesa.

Montse Martínez